

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupen Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 12, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Jumping Intellectual Property, s. r. o.**, se sídlem Bílkova 861/14, Praha 1, zastoupen Mgr. Ing. Janem Kabešem, advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 2. 2021, č. j. O-539051/D20104082/2020/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2022, č. j. 18 A 33/2021-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobce podal přihlášku obrazové ochranné známky v provedení (dále jen „napadené označení“) do rejstříku ochranných známek.

[2] Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020, č. j. O-539051/D17083937/2017/ÚPV rozhodl o námitkách proti zápisu napadeného označení osoby zúčastněné na řízení (dále též „příhlašovatel“) podaných dle § 7 odst. 1 písm. b) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném od 1. 1. 2019. Námitkám vyhověl, a přihlášku označení „JumpingSPORT.cz“ zamítl; řízení o námitkách podaných podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách ve znění účinném před 1. 1. 2019, zastavil.

[3] Podle Úřadu existuje na straně spotřebitelské veřejnosti pravděpodobnost záměny

se starší obrazovou ochrannou známkou č. 304889 v barevném provedení (dále jen „starší ochranná známka“). Označení jsou si podobná ve všech sledovaných hlediscích a napadené označení je nárokováno pro výrobky a služby, pro které je zapsána starší ochranná známka. Přestože společný slovní prvek „Jumping“ nebude při zohlednění charakteru dotčených výrobků a služeb spotřebiteli vnímán jako výrazně distinktivní v rámci celkové koncepce obou označení, jeho shodné umístění na primární pozici, včetně jeho vizuálního zvýraznění oproti ostatním slovním/písemným prvkům v napadeném označení, nepřispívá k odlišení předmětných označení z hlediska celkového dojmu, potažmo k vyloučení pravděpodobnosti záměny. Úřad proto přihlášku napadeného označení zamítl.

[4] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil rozkladem. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí pak přistoupil k přezkumu správnosti prvostupňového rozhodnutí v rozsahu hodnocení podobnosti mezi napadeným označením a starší ochrannou známkou. Dospěl k závěru o celkové podobnosti porovnávaných označení. Dále se pak zabýval posouzením shodnosti a podobnosti všech nárokových výrobků a služeb ze tříd 10, 28, 35, 41 a 44 mezinárodního třídění výrobků a služeb v porovnání s namítanými výrobky a službami ze tříd 28 a 41. Také v tomto bodě shledal služby a výrobky zaměnitelnými.

[5] Předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 16. 2. 2021, č. j. O-539051/D20104082/2020/ÚPV rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[6] Proti zmíněnému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten ji shledal nedůvodnou a v záhlaví označeným rozsudkem ji zamítl.

[7] Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného v tom, že porovnávaná označení jsou podobná z vizuálního, fonetického a významového hlediska. Z hlediska vizuálního dospěl soud k závěru o existenci vizuální podobnosti mezi porovnávanými označeními, založené na obdobné celkové koncepci obou označení. Nelze jednoznačně vymezit jeden dominantní a ostatní podružné prvky obou kolidujících označení; jejich jednotlivé slovní a obrazové části a motivy ovšem působí společně a vedou k závěru o obdobném celkovém dojmu. V obou porovnávaných označeních průměrný spotřebitel podle přesvědčení soudu jednoznačně rozpozná obdobný motiv (daný vyobrazením lidské postavy ve skoku, geometrickým útvarem evokujícím trampolínu, obdobnými barevnými motivy

pokračování

a přítomností shodného slovního prvku „jumping“), který bude nezanedbatelným způsobem spolupůsobit při tvorbě celkového dojmu z těchto označení. Doplnění slovních prvků „SPORT“ a „cz“ v napadeném označení a částečná grafická odlišnost obrazového prvku nevylučuje nebezpečí záměny obou označení. Uvedené rozdílnosti pouze částečně snižují míru podobnosti napadeného označení a starší ochranné známky. Soud tedy shrnul, že obě označení si jsou graficky velmi podobná, neboť používají obdobné prvky ve stejných barevných kombinacích, které jsou stejně rozmístěny a velmi podobně graficky znázorněny; jinými slovy používají obdobný známkový motiv.

[8] Z hlediska fonetické podobnosti soud souhlasil se závěry v napadeném rozhodnutí. Prvek SPORT.cz pouze snižuje podobnost obou označení, ale nevyloučí ji. Spotřebitel totiž slovní prvek „jumping“, který se shodně nachází ve starší ochranné známce, přečte jako první. Jedná se přitom o slovní prvek, jehož výslovnost je v obou označeních shodná.

[9] Soud připustil, že z hlediska významového lze slovo „jumping“ použít ve spojitosti s různými sporty. Avšak v kombinaci s obrazovou částí ochranné známky (skákačská osoba a geometrický prvek) odkazuje na sport skákání na trampolínách. Obě označení v sobě přitom kombinaci zmíněných prvků obsahují. Významový obsah obou označení je proto prakticky shodný, neboť obě označení si průměrný spotřebitel spojí se sportem souvisejícím se skákáním na trampolínách. Odkaz na rozsudek městského soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 A 199/2016-39, neshledal relevantním.

[10] Městský soud se dále zabýval také podobností výrobků a služeb. Shledal, že výrobek spadající pod *gymnastická zařízení* (třída 28) může jistě sloužit i jako *cvičební přístroj pro rehabilitační účely* (třída 10). Podobnost spatřoval rovněž mezi nárokovanou službou *poskytování zařízení pro tělesnou rehabilitaci* (třída 44) a namítanou službou *cvičení (praktické)* (třída 41), neboť subjekty nabízející služby poskytování zařízení pro tělesnou rehabilitaci mohou nabízet i služby cvičení (praktické). Taktéž souhlasil s žalovaným v závěru o podobnosti služeb *pronájem sportovního vybavení, s výjimkou dopravních prostředků* (třída 41), s namítanou službou *cvičení (praktické)*, a výrobky ze třídy 28 *gymnastické zařízení*. Dospěl proto k podobnosti služeb, byť v nižší míře.

[11] Stejně tak městský soud nepřisvědčil žalobci, že nárokované služby ze třídy 35 *maloobchodní prodej sportovního vybavení, reklama a propagace* jsou zcela odlišné od namítaných výrobků ve třídě 28 *gymnastické zařízení* a namítaných služeb ve třídě 41 *organizování sportovních soutěží*.

[12] V posuzovaném případě pak využil kompenzační princip. Zdůraznil, že středně až vysoká míra podobnosti napadeného označení a starší ochranné známky kompenzovala nižší míru podobnosti některých nárokovaných a namítaných výrobků a služeb (zejména mezi nárokovanými službami ze třídy 35 a 41 a namítanými službami ze třídy 41).

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[13] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatel měl za to, že odlišnost obrazových prvků obou označení a přítomnost prvků „SPORT“ a „cz“ zakládá dostatečnou odlišnost. S odkazem na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 16. 9. 2004, C 329/02 P, SAT.1 v *OHIM*, musí být ochranná známka posuzována jako celek. Pokud se tedy skládá z prvků zbavených rozlišovací způsobilosti, není vyloučeno, aby jejich kombinace tuto způsobilost měla. Ochranná známka tvořená slovem složeným z prvků, přičemž každý z nich popisuje vlastnosti přihlašovaných výrobků nebo služeb, tak představuje jako taková popis vlastností těchto výrobků nebo služeb, ledaže existuje vnímatelná odchylka mezi slovem a prostým souhrnem prvků, které jej tvoří. To předpokládá, že z důvodu neobvyklé povahy složeniny vzhledem k uvedeným výrobkům nebo službám slovo vytváří dojem dostatečně vzdálený dojmu vyvolanému prostým spojením údajů vyplývajících z prvků, které jej tvoří, tak, že dominuje souhrnu prvků. Soud tedy pochybil v posouzení, že by se spojení „jumpingSPORT.cz“ nestalo výrazněji distinktivním.

[15] Městskému soudu také vytýkal, že se vůbec nevyjádřil ke svému rozsudku ze dne 14. 1. 2013, č. j. 8 Ca 300/2009-65. Jeho závěry měly být aplikovány i v posuzované věci.

[16] Dále stěžovatel nesouhlasil s posouzením obrazové stránky označení. Vyobrazené postavy jsou dle jeho názoru rozdílné; postava vyobrazená v přihlašovaném označení navozuje dojem běhu. Oproti tomu postava ve starší ochranné známce evokuje pohyb skoku. Jako dominantní prvky označení jsou pak nezaměnitelné. Taktéž nesouhlasil s posouzením geometrických tvarů, které jsou součástí obou označení.

[17] Všechny prvky starší ochranné známky, ale i její celkový dojem, který je spojením prvků, z nichž každý sám o sobě není distinktivní k přihlášenému seznamu zboží a služeb, jsou popisnými a rozlišovací způsobilost celého označení je velmi nízká. Z toho tedy plyne, že shoda pouze v nedistinktivním prvku či prvku s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti k zaměnitelnosti nevede. Průměrný spotřebitel tedy nebude považovat obě označení za zaměnitelná.

[18] Další stěžovatelovou námitkou je nesouhlas s posouzením podobnosti výrobků a služeb. Výrobky ve třídě 10 *cvičební přístroje pro léčebné a rehabilitační účely, rehabilitační přístroje pro léčebné účely* nejsou podobné namítaným výrobkům ve třídě 28 *gymnastická zařízení*. Výrobky mají sloužit k rozdílným účelům; v případě namítané známky se jedná o cvičební nástroje a v případě přihlašovaného označení pak o rehabilitační pomůcky. Při porovnání výrobků a služeb je vždy třeba vycházet ze znění uvedeného v jejich seznamech. Skutečné nebo zamýšlené užití výrobků či služeb není pro posouzení zaměnitelnosti relevantní. Soud při svém posouzení chybně vycházel z premisy, že jako výrobky pro rehabilitaci mohou sloužit také výrobky pro cvičení. Tétož se soud dopustil při porovnání nárokových služeb ve třídě 44 *poskytování zařízení pro tělesnou rehabilitaci* a výrobků z namítané třídy 28 *gymnastická zařízení*. Vykládá tak namítané výrobky a služby nad rámec jejich znění v zapsaném seznamu zboží a služeb.

pokračování

[19] Také v případě porovnání služeb *cvičení praktické* (třída 41) a *poskytování zařízení pro tělesnou rehabilitaci* (třída 44) vycházel městský soud ze špatného předpokladu překrývání těchto služeb; mají být poskytovány rozdílným spotřebitelům a převážně v rozdílných centrech.

[20] Soud rovněž nacházel podobnost i nárokové služby třídy 35 *maloobchodní prodej sportovního vybavení, reklama a propagace* s namítanými výrobky ve třídě 28 *gymnastické zařízení* a namítanými službami ve třídě 41 *organizování sportovních soutěží*. Tento závěr shledal stěžovatel v rozporu s rozsudkem ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 As 89/2012-48. Navíc je zcela nelogické, proč soud zahrnuje samostatné služby *reklamy a propagace* při hodnocení k položce *maloobchodní prodej sportovního vybavení*. Zmíněné služby by měly být posouzeny samostatně, jelikož ze znění seznamu nevyplývá, že tvoří se službou *maloobchodní prodej sportovního vybavení* jeden celek. Jedná se o samostatně stojící služby a jako takové by měly být porovnány s namítanými službami.

[21] Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením podobnosti služeb ve třídě 41 *pronájem sportovního vybavení, s výjimkou dopravních prostředků* s namítanou službou ve třídě 41 *cvičení (praktické)* a výrobky ve třídě 28 *gymnastická zařízení*.

[22] Osoba zúčastněná na řízení považovala závěry městského soudu za zcela správné. Výraz „jumping“ představuje v obou známkách nejvýraznější a dominantní prvek. Naopak koncovka „.cz“ v přihlašovaném označení je běžně vnímána pouze jako dodatek značící existenci internetových stránek. Z vizuálního hlediska pak obě známky obsahují (byť lehce odlišný) stejný obrázek, ve stejném barevném provedení. Ochranné známky musí být porovnávány ve svém celku a s ohledem na průměrného spotřebitele. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení jsou pak porovnáváná označení zaměnitelná.

[23] K námitkám proti závěru o podobnosti některých namítaných služeb se osoba zúčastněná na řízení ztotožnila se závěry městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[25] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnost **není** důvodná.

[27] Předmětem nyní souzeného sporu je rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách podaných osobou zúčastněnou na řízení proti přihlašované obrazové ochranné známce

v provedení . Ta je dle názoru žalovaného a městského soudu zaměnitelná se

starší obrazovou ochrannou známkou č. 304889 v barevném provedení. Žalovaný proto její zápis do rejstříku ochranných známek zamítnul.

III. A Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

[28] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je případně povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, založil-li soud rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016-51).

[29] Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek plně přezkoumatelným. Je z něj jasné, jakými úvahami se soud řídil a jak při posouzení žalobních námitek postupoval. Rozsudek je vnitřně ucelený a svou argumentací přesvědčivě vypořádává veškeré žalobní body.

III. B Podobnost napadeného označení a starší ochranné známky

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti predestírá zejména svůj názor na posouzení věci, aniž by konkrétně reagoval na argumentaci městského soudu. Vliv na vypořádání kasačních námitek soudem přitom má zejména kvalita argumentace rozporující závěry městského soudu. Není namístě, aby Nejvyšší správní soud za stěžovatele spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Kasační stížnost musí konkrétně reagovat na závěry městského soudu, které rozporuje a považuje za nezákonné.

[31] Na úvod Nejvyšší správní soud podotýká, že v případě posouzení pravděpodobnosti záměny se jedná o otázku interpretace příslušné právní normy a její aplikace na zjištěný skutkový stav, tudíž o otázku právní (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS). Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem. Soud přezkoumává, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán použil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu. Úkolem soudu je tedy přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005-62). Soud však nemůže nahrazovat činnost správního orgánu; tím by nepřipustně zasáhl do jeho rozhodovací činnosti.

pokračování

[32] Stěžovatel v kasační stížnosti rozporuje zaměnitelnost jednotlivých prvků obou označení; soud proto úvodem připomíná, že posouzení podobnosti známek musí být založeno na celkovém dojmu, kterým tyto ochranné známky působí na průměrného spotřebitele dotčených výrobků nebo služeb, s přihlédnutím k jejich rozlišovacím (distinktivním) a dominantním prvkům (viz např. rozsudek ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-58). V rámci celkového porovnání však nesmí být opomenuty žádné prvky označení jen proto, že jsou menší velikosti než ostatní, anebo proto, že nemají distinktivitu (rozlišovací schopnost); výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze zanedbatelné prvky [srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 2007, C-334/05 P *OHIM v Shaker (Limoncello)*].

[33] Nejvyšší správní soud neshledal účelným opakovat obecná východiska, která se vztahují k posuzování zaměnitelnosti ochranných známek. Tak již učinil městský soud v napadeném rozsudku.

[34] Kasační soud k již zmíněnému jen dodává, že zaměnitelnost může být dovozována z podobnosti v dominantním prvku, nebo naopak z toho, že výrobek dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, takže vyvolávají shodný nebo velmi podobný celkový vjem (viz např. rozsudky č. j. 4 As 31/2008-153 a č. j. 8 As 41/2012-46, bod 30, a rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997, *SABEL*, C-251/95, bod 23, nebo ze dne 2. 9. 2010, C254/09P, *Calvin Klein Trademark Trust*, bod 45). Jako pomocné kritérium judikatura dovodila mimo jiné předpoklad, že průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím, byť tato úvaha neplatí ve všech případech (viz např. rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46, bod 31 a judikatura tam citovaná).

[35] Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem v posouzení distinktivnosti prvku obsaženého v obou označení, tedy slova *jumping*. Uvedené označení má sice nižší rozlišovací schopnost, jelikož se jedná o obecný pojem, ale při posuzování podobnosti ochranných známek je vždy třeba na označení nahlížet jako na celek (viz rozsudek 16. 9. 2004, SDEU ve věci C 329/02, *SAT v. OHIM*). Jak však také zdůrazňuje uvedený rozsudek, rozlišovací způsobilost může být zkoumána pro každý pojem nebo prvek odděleně.

[36] Z výše citované judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu pak tedy plyne, že průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím. Při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná. I u označení „jumpingSPORT.cz“ je tedy v souladu s uvedenou judikaturou nejvýraznějším rozlišovacím prvkem společné označení „jumping“. Doplnění slovních prvků „SPORT“ a „.cz“ pak nijak nezvyšuje distinktivitu celkového označení (soud v tomto ohledu odhlíží od grafických částí označení, k tomu více níže). Slovní prvky „SPORT“ a „.cz“ nedisponují rozlišovací schopností, průměrnému spotřebiteli, jehož pohledem je nutné nahlížet na podobnost ochranných známek, naznačí tyto prvky pouze poukaz na doménu se zaměřením na český trh. Nelze je tak bez dalšího vnímat jako neobvyklé. Na posuzovanou věc tak nedopadá stěžovatelem odkazovaná judikatura SDEU ze dne 12. 2. 2004, ve věci

C-363/99, *Koninklijke KPN Nederland*, a C-265/00, *Campina Melkunie* a ze dne 19. 4. 2007, ve věci C-273/05, *OHIM /Celltech*, neboť doplnění slovních prvků „SPORT“ a „cz“ nelze vnímat jako neobvyklý dodatek, který zároveň nepopisuje vlastnosti výrobků a služeb.

[37] Městský soud tak správně dovodil, že se spojení „jumpingSPORT.cz“ není významně distinktivním.

[38] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením grafického vyobrazení, které je součástí obou označení. Také v tomto bodě se shoduje s názorem městského soudu. Obě označení obsahují vyobrazení osoby, jež se po přihlédnutí ke kontextu celého označení, nachází ve skoku. Ačkoliv se nejedná o zcela shodná vyobrazení (osoba na napadeném označení je značně abstraktnější), zachycují nicméně stejný motiv, kterým je lidská postava vykonávající stejný pohyb – skok. Taktéž vyobrazení geometrického tvaru na obou posuzovaných označeních navozuje dle kasačního soudu dojem trampolíny. Je pravda, že tvary nejsou zcela shodné, nicméně při celkovém vizuálním hodnocení označení je možné dovodit, že představují trampolínu.

[39] V dalším bodě stěžovatel cituje městským soudem uvedený judikaturní a právní rámec, dotýkající se problematiky posuzování zaměnitelnosti ochranných známek. Z tohoto shrnutí pak vyvozuje vlastní závěry, aniž by jakkoliv konkrétně rozporoval závěry uvedené v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud se však z hlediska celkového posouzení obou označení shoduje se závěrem městského soudu, potažmo také žalovaného, o jejich zaměnitelnosti. Ačkoliv jednotlivé prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, působí však společně a vedou k závěru o obdobném celkovém dojmu. Označení jsou si graficky i významově velmi podobná, neboť používají obdobné prvky ve stejných barevných kombinacích, které jsou stejně rozmístěny a velmi podobně graficky znázorněny.

[40] Stěžovatel se pak snaží přirovnat nyní posuzovanou situaci k již řešenému případu označení obsahujících slovní prvky „FIT-BODY“. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že při posuzování známkoprávních sporů je třeba přistupovat přísně individuálně. Nelze proto argumentovat obdobnými případy, jelikož správní praxe dopadá pouze na ustálené postupy, jež k výslednému posouzení vedou. Nadto soudu nenáleží hodnotit nesouvisající označení, jak implikuje stěžovatel v kasační stížnosti.

III. B Podobnost výrobků a služeb

[41] Stěžovatel dále nesouhlasil s posouzením podobnosti výrobků a služeb.

[42] K tomuto bodu Nejvyšší správní soud nejdříve uvádí, že skutečné anebo zamýšlené užití výrobků či služeb není pro posouzení pravděpodobnosti záměny relevantní (rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 6. 2010 ve věci T-487/08, *Kremesin*, bod 71, obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 As 89/2012-48). Nicméně samotné zařazení výrobků a služeb do jednotlivých tříd dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 (č. 118/1979 Sb.), není rozhodující. Jde o třídění pouze administrativní, proto není určující, zda jsou či nejsou výrobky a služby zařazeny do stejné nebo odlišné třídy mezinárodního

pokračování

třídění výrobků a služeb, podobnost může být shledána i mezi službami a výrobky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 As 113/2015-34, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Při posuzování podobnosti výrobků a služeb by měly být zohledněny všechny relevantní faktory týkající se těchto výrobků nebo služeb samotných. K těmto faktorům patří mimo jiné jejich povaha, jejich účel, k němuž jsou užívány, jejich koneční uživatelé a způsob použití a to, zda si vzájemně konkurují nebo se doplňují (viz rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*).

[43] Stěžovatel požadoval zápis napadeného označení pro třídy:

(10) cvičební přístroje pro léčebné rehabilitační účely, rehabilitační přístroje pro lékařské účely;

(28) gymnastické a sportovní zboží, gymnastické náčiní, trampolíny, cvičební trampolíny;

(35) maloobchodní prodej sportovního vybavení, reklama a propagace;

(41) pronájem sportovního vybavení, s výjimkou dopravních prostředků;

(44) poskytování zařízení pro tělesnou rehabilitaci.

[44] Starší ochranná známka pak je zapsána pro služby a výrobky:

(28) gymnastické zařízení;

(41) cvičení (praktické), organizování sportovních soutěží, školení (pořádání a řízení).

[45] Stěžovatel namítá, že nárokové výrobky ve třídě 10 nejsou podobné výrobkům ve třídě 28. K tomu kasační soud konstatuje, že závěry uvedené v napadeném rozsudku nebyly nijak extenzivní. Soud správně přihlédl k výše citovaným závěrům judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu; posuzoval výrobky a služby tak, že zohlednil všechny relevantní faktory týkající se těchto výrobků nebo služeb samotných. Mnohá gymnastická zařízení mohou sloužit i jako cvičební přístroj pro rehabilitační účely. Příkladem možno uvést právě nyní posuzované trampolíny, dále pak například činky, expandéry a podobné zařízení.

[46] Taktéž u hodnocení podobnosti výrobků z nárokové třídy 28 *gymnastické a sportovní zboží, gymnastické náčiní, trampolíny, cvičební trampolíny* a namítané třídy 28 *gymnastická zařízení* postupoval městský soud správně. Stěžovatel nadto neuvádí žádnou konkrétní argumentaci proti názoru soudu. Svá tvrzení omezil na pouhá konstatování o volném posouzení.

[47] Ohledně porovnání podobností tříd služeb 41 *cvičení praktické* a 44 *poskytování zařízení pro tělesnou rehabilitaci* nesouhlasí stěžovatel s tím, že by mohly tyto služby být nabízeny ve stejných zařízeních. I v tomto bodě se kasační soud přiklonil k názoru městského soudu. Je zcela představitelné a pravděpodobné, že obě služby mohou být nabízeny současně v pohybových centrech či posilovnách. Stěžovatel argumentuje například poskytováním služeb ze třídy 44 převážně v lázních či rehabilitačních střediscích. I tato zařízení však mohou, a doajisté tak také činí, poskytovat různá cvičení a cvičební programy.

[48] Stěžovatel také namítá, že nárokové služby ze třídy 35 *maloobchodní prodej sportovního vybavení, reklama a propagace* jsou zcela odlišné od namítaných výrobků ve třídě 28 *gymnastické zařízení* a namítaných služeb ve třídě 41 *organizování sportovních soutěží*. I zde neshledal Nejvyšší správní soud potřebu odchýlit se od hodnocení městského soudu. Stěžovatelova tvrzení jsou obecná a nijak konkrétně podložená. Podobnost služeb *maloobchodní prodej sportovního vybavení* ze třídy 35 s výrobky ze třídy 28 *gymnastické zařízení* je tak v dané věci nepochybná; tento prodej totiž může, a z pravidla bude, zahrnovat také prodej gymnastického zařízení. Městský soud pak nevnímal kategorii *maloobchodní prodej sportovního vybavení, reklama a propagace* jako jednu činnost. Nicméně zcela s požadavkem stěžovatele posuzoval službu *reklama a propagace* odděleně od *maloobchodního prodeje sportovního zboží*. Službu *reklama a propagace* pak shledal podobnou se službou ve třídě 41 *organizování sportovních soutěží*. Také s tímto názorem kasační soud souhlasí. Ostatně ani stěžovatel nepostavil proti tomuto závěru žádné konkrétní tvrzení, jež by správnost úvah městského soudu vyvracelo.

[49] V posledním bodě kasační stížnosti stěžovatel napadá, že nároková služba ve třídě 41 *pronájem sportovního vybavení, s výjimkou dopravních prostředků*, není podobná s namítanou službou ve třídě 41 *cvičení (praktické)*, ani s výrobky ze třídy 28 *gymnastické zařízení*. Soud shledal závěry napadeného rozsudku zcela přezkoumatelné a nerozporné. Městský soud se nijak neodchýlil od judikaturou vymezeného posuzování podobnosti výrobků a služeb. Svůj závěr založil na jednoduché úvaze. Jestliže stěžovatel požadoval zápis označení pro služby *pronájem sportovního vybavení*, nelze odhlédnout také od toho, že žádal o ochranu také ve třídách 10 a 28, které se týkají ochrany výrobků. Proto lze očekávat, že stěžovatel bude také tyto výrobky pronajímat. Na této úvaze není nic komplikovaného a přehnaného, jak tvrdí stěžovatel.

[50] Městský soud i žalovaný pak správně použili tzv. kompenzační princip, kdy shledali středně až vysokou míru podobnosti napadeného označení a starší ochranné známky, čímž je kompenzována nižší míra podobnosti některých nárokových a namítaných výrobků a služeb (zejména mezi nárokovými službami ze třídy 35 a 41 a namítanými službami ze třídy 41). Dostatečně se zabývali všemi relevantními aspekty podobnosti jednotlivých výrobků a služeb a správně dospěli k závěru o možnosti záměny obou označení.

IV. Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[52] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[53] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady řízení. Nejvyšší

pokračování

správní soud tedy dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu